

3. velikonočna nedelja A

Gospod, daj mi spoznati pot življenja. (Ps 16,11)

Prvo berilo

Apostolska dela 2,14.22-33

Na binkoštni dan je vstal Peter z enajstériimi, povzdignil glas in spregovoril: "Judje in vsi, ki prebivate v Jeruzalemu! To véдите in prisluhnite mojim besedam! Jezusa Nazaréčana, ki ga je Bog pred vami potrdil z močmi, čudeži in znamenji, ki jih je Bog po njem delal med vami, kakor sami veste, njega so – prav kakor je Bog hotel in predvideval – izročili vam, vi pa ste ga po rokah krivičnikov pribili na križ in umorili. Toda Bog ga je rešil iz smrtnih muk in obúdil od mrtvih; saj ni bilo mogoče, da bi bila smrt imela oblast nad njim. David namreč pravi o njem: 'Vedno sem videl pred sabo Gospoda, na moji desnici je, da ne omahnem. Zato se je razveselilo moje srce in vzradóstil se je moj jezik. In v upanju bo počivalo moje meso, ker moje duše ne boš prepústil podzemlju, svojemu Svetemu ne boš dal gledati trohnobe. Dal si mi spoznati pota življenja, napólnil me boš z veseljem pred svojim obličjem.' Bratje in sestre! Dovolíte, da vam odkrito spregovorim o očaku Davidu: umrl je, bil pokopan in njegov grob je med nami do današnjega dne. Ker pa je bil prerok, je vedel, da mu je Bog s prisego obljubil, da bo sad njegovih ledij posádil na njegov prestol. Videl je v prihodnost in govóril o vstajenju Mesija, da ni bil prepuščen podzemlju in njegovo telo ni videlo trohnobe. Tega Jezusa je Bog obúdil in mi vsi smo temu priče. Bil je povišan na Božjo desnico in od Očeta je prejel obljubo Svetega Duha in tega je razlil, kakor vidite in slišite."

Drugo berilo

1 Peter 1,17-21

Preljubi, če kličete za Očeta tistega, ki vsákogar sodi nepristransko, le po njegovem dejanju, preživíte v spoštljivem strahu čas svojega bivanja v tujini. Saj veste, da vas iz vašega praznega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato, ampak dragocena kri Kristusa, jagnjeta brez graje in brez madeža. Že pred stvarjenjem sveta je bil spoznan, razodél pa se je poslednji čas za vas. Vi po njem verujete v Boga, ki ga je obúdil od mrtvih in mu dal slavo, tako da sta vaša vera in upanje v Bogu.

Evangelij

Luka 24,13-35

Glej, prav tisti dan, prvi po soboti, sta dva izmed Jezusovih učencev potovala v vas, ki se imenuje Émavs in je šestdeset stadijev oddaljena od Jerúzalema. Pogovarjala sta se o vsem tem, kar se je zgodilo. In medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima. Njune oči pa so bile zastrte, da ga nista spoznala. Rekel jima je: "O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo?" Žalostna sta obstala in eden izmed njiju, ki mu je bilo ime Kleópa, mu je odgovóril: "Si ti edini tujec v Jeruzalemu, ki ne ve, kaj se je tam zgodilo te dni?" "Kaj neki?" je rekel. Dejala sta: "To, kar se je zgodilo z Jezusom Nazaréčanom, ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom; kako so ga naši véliki duhovniki in poglavarji dali obsoditi na smrt in križati. Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo rešil Izrael. Vrh vsega pa je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. Vsi iz sebe smo tudi zaradi nekaterih žena iz naših vrst. Ko so bile zgodaj zjutraj pri grobu in niso našle njegovega telesa, so se

vrnile in pripovedovale, da so celó videle, kako so se jim prikazali angeli, ki so povedali, da on živi. Nekateri od naših so šli h grobu in so našli vse takó, kakor so pripovedovale žene, njega pa niso videli."

In on jima je rekel: "O nespametna in prepočasna v srcu, da bi verovala vse, kar so povedali preroki! Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpél in šel v svojo slavo?" Tedaj je začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih. Medtem so se približali vasi, kamor so bili namenjeni. On pa se je delal, kakor da gre dalje. Silila sta ga in govorila: "Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil." In vstopil je, da bi ostal pri njiju. Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, ga blagoslôvil, razlomil in jima ga dal. Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju. In rekla sta drug drugemu: "Ali ni najino srce gorelo v nama, ko nama je po poti govóril in razlagal Pisma?" Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem ter našla zbrane enajsténe in tiste, ki so bili z njimi. Govorili so: "Gospod je res vstal in se prikazal Simonu." Tudi onadva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga prepoznala po lomljenju kruha.

V razmislek

– **...dva izmed učencev sta potovala v vas...** Dva gresta po cesti, potrta in utrujena – tako kot smo mi na poti, brez orientacije, notranje razklani, polni potrnosti, strahu, obupa, brezupa, ko nekaj prekriža naše življenjske načrte, ko se naša življenjska pot ne odvija tako, kot bi želeli... Včasih smo tudi mi sami na begu pred samim seboj, se želimo oklepati preteklosti in se želimo izogniti dejanskim življenjskim nalogam...

– **...medtem ... ko sta se pogovarjala, kar se jima je zgodilo, se jima je približal Jezus. Njune oči so bile zastrte, da ga nista spoznala...** Dva sta na poti in pri tem ju nagovori nekdo tretji. Na videz se zgodi zgolj nekaj naravnega, običajnega, poznanega. In vendar se istočasno zgodi veliko več. Ko smo na poti, le-to povzroči "notranjo spremembo". Ko govorimo o tem, kar povzroči spremembo, je to prvi pomembni korak iz depresije.

Vendar tudi skupni pogovor vsebuje nevarnost, da smo preveč osredotočeni na samega sebe, kar pomeni, da imamo zastrte oči. Naše oči so zaprte – zaprte zaradi razočaranja, zaradi osredotočenosti na lastne predstave o odrešenju. Notranje se doživljamo prazne in izgorene. Vidik globjih življenjskih odnosov se je izgubil, smisel našega lastnega življenja nam ni več čisto jasen, sami sebi smo postali uganka... Ne dojamemo, kdo nas spremlja. In vendar nas spremlja nekdo, tiho, ne da nas prestraši, ne da se vsiljuje, ne da nas sili na določeno pot, k določenemu vidiku, ne da nam krati našo svobodo...

– **...rekel jima je... žalostna sta obstala ... mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel?** Ko gre za naša globoka in resnična vprašanja ("Odkod prihajam? Kam grem? Kako je vse to povezano?"), ne moremo drugače, kot da obstanemo. Ko obstanemo, postojimo, nam tujec pomaga opazovati v zrcalu lastne izkušnje. Včasih lahko ta pogled povzroči strah in negotovost. Ne razumemo takoj, kaj vidimo, borimo se proti temu. Vendar nas tujec tiho vodi naprej in vzpodbudi v nas nove procese. Lahko nastanejo zaupanje, upanje in vera, da gre življenje naprej na nov način. V srečanju z nepredstavljenim, ki nas sreča, se tisti, ki so ga že imeli za mrtvega, spremeni v nekaj novega.

– **...razlomil je kruh... tedaj so se jima odprle oči... On pa je izginil izpred njiju...** Ko smo na poti, ko ubesedimo, ko pripovedujemo, kaj je oblikovalo, spremenilo naše življenje (ali ga morda celo utrdilo), občutimo morda že v srcu, kdo je ta, ki gre z nami. Vendar šele pri skupnem obedu, ko si delimo kruh, ko si delimo naš vsakdanjik, ko si delimo vse, kar nas povezuje, spoznamo Njega, Vstalega. V istem trenutku, ko ga učenca spoznata, izgine izpred njiju. To izkušnjo si delijo vse priče Velike noči – Jezusa spoznajo kot Vstalega, vendar ga ne morejo zadržati. Vendar to tudi ni potrebno. Njegova prisotnost je vžgana v naših srcih. Kjer se odprejo oči, se zavemo nove rešilne in odrešujoče Božje prisotnosti. Ni se spremenila naša resničnost, temveč pogled nanjo.

– **...še tisto uro sta vstala...** Pot nas vodi nazaj k izhodišču, vendar se je srečanje z resničnostjo, ki nas tam čaka, spremenilo. Z vsakdanjikom se ne soočamo več brez poguma, potrti, prestrašeni. Ponovno smo našli našo usmeritev in naš cilj!

Česar je polno srce, o tem govorijo usta. Sili nas, da posredujemo drugim in delimo z drugimi to, kar nam je bilo podarjeno. **In tako včasih sredi dneva praznujemo praznik vstajenja...**

3. velikonočna nedelja A

Gospod, daj mi spoznati pot življenja. (Ps 16,11)

Prvo berilo

Apostolska dela 2,14.22-33

Na binkoštni dan je vstal Peter z enajstériimi, povzdignil glas in spregovóril: "Judje in vsi, ki prebivate v Jeruzalemu! To véдите in prisluhnite mojim besedam! Jezusa Nazaréčana, ki ga je Bog pred vami potrdil z močmi, čudeži in znamenji, ki jih je Bog po njem delal med vami, kakor sami veste, njega so – prav kakor je Bog hotel in predvideval – izročíli vam, vi pa ste ga po rokah krivičnikov pribili na križ in umorili. Toda Bog ga je rešil iz smrtnih muk in obúdil od mrtvih; saj ni bilo mogoče, da bi bila smrt imela oblast nad njim. David namreč pravi o njem: 'Vedno sem videl pred sabo Gospoda, na moji desnici je, da ne omahnem. Zato se je razveselilo moje srce in vzradóstil se je moj jezik. In v upanju bo počivalo moje meso, ker moje duše ne boš prepústil podzemlju, svojemu Svetemu ne boš dal gledati trohnobe. Dal si mi spoznati pota življenja, napólnil me boš z veseljem pred svojim obličjem.' Bratje in sestre! Dovolíte, da vam odkrito spregovorim o očaku Davidu: umrl je, bil pokopan in njegov grob je med nami do današnjega dne. Ker pa je bil prerok, je vedel, da mu je Bog s prisego obljubil, da bo sad njegovih ledij posádil na njegov prestol. Videl je v prihodnost in govóril o vstajenju Mesija, da ni bil prepuščen podzemlju in njegovo telo ni videlo trohnobe. Tega Jezusa je Bog obúdil in mi vsi smo temu priče. Bil je povišan na Božjo desnico in od Očeta je prejel obljubo Svetega Duha in tega je razlil, kakor vidite in slišite."

Drugo berilo

1 Peter 1,17-21

Preljubi, če kličete za Očeta tistega, ki vsákogar sodi nepristransko, le po njegovem dejanju, preživíte v spoštljivem strahu čas svojega bivanja v tujini. Saj veste, da vas iz vašega praznega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato, ampak dragocena kri Kristusa, jagnjeta brez graje in brez madeža. Že pred stvarjenjem sveta je bil spoznan, razodél pa se je poslednji čas za vas. Vi po njem verujete v Boga, ki ga je obúdil od mrtvih in mu dal slavo, tako da sta vaša vera in upanje v Bogu.

Evangelij

Janez 21,1-14

Tisti čas se je Jezus spet prikazal učencem pri Tiberijskem jezeru. Razodel pa se je takóle: Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natánael iz galilejske Kane, Zebedejeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj.

Simon Peter jim je rekel: "Ribe grem lovit." Dejali so mu: "Tudi mi gremo s teboj." Odšli so in stopili v čoln, toda tisto noč niso nič ujeli.

Ko se je že zdanilo, je stal Jezus na bregu, vendar učenci niso vedeli, da je Jezus. Jezus jim je rekel: "Otroci, imate kaj prigrizniti?" Odgovorili so mu: "Nič." Tedaj jim je rekel: "Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli." Vrgli so jo, pa je zaradi obilice rib niso mogli izvleči. Tisti učenec, ki ga je Jezus ljubil, je rekel Petru: "Gospod je." Ko je Simon Peter slišal, da je Gospod, si je opasal vrhnje oblačilo, ker je bil gol, in se vrgel v jezero. Drugi učenci so pripluli s čolnom in privlekli mrežo z ribami; niso bili namreč daleč od brega, le kakih dvesto komolcev.

Ko so stopili na kôpno, so na tleh zagledali žerjavico in na njej ribo ter kruh. Jezus jim je rekel: "Prinesite ribe, ki ste jih pravkar ujeli!" Simon Peter se je tedaj vkrcal in potegnil na kopno mrežo, polno velikih rib; bilo jih je sto triinpetdeset. In čeprav jih je bilo toliko, se mreža ni raztrgala. Jezus jim je rekel: "Pridite jest!" Toda nobeden izmed učencev si ga ni drznil vprašati: "Kdo si ti?"; vedeli so namreč, da je Gospod. Jezus je prišel, vzel kruh in jim ga ponudil; in prav tako ribo. To je bilo že tretjič, da se je Jezus razodel učencem, odkar je vstal od mrtvih.

V razmislek

"Ribe grem lovit" jim je rekel Simon Peter in ostali učenci so šli z njim. Kaj pa naj storijo drugega? Velika noč je mimo. Vsakdanje življenje je spet med njimi in tudi med nami. Gredo lovit ribe; ponovno gremo v službo, v šolo, za štedilnik. Vsak ponovno ribari v morju svojega vsakdanjega življenja... kot učenci! In v tej noči niso ujeli ničesar. Praznih rok. Izkušnja neuspeha. Zaman trud in skrb! Kdo izmed nas tega še ni izkusil? To je vsakdanje življenje. Tako nekoč kot tudi danes.

In potem vprašanje: "Imate kaj za prigrizniti?" – to je vprašanje za nas, če imamo kaj, od česar lahko živimo – resnično lahko živimo. In oni so odgovorili: "Nič!". Ničesar nimamo: prazne roke, lačne želodce, srca polna hrepenenja. Mi sami nimamo ničesar. Ničesar, kar bi potešilo našo lakoto. Ničesar, kar bi razsvetlilo našo temo. Ničesar, kar bi izpolnilo našo praznino. On pa je rekel: vrzite mrežo! Torej: pojdite še enkrat na delo! Pojdite v brezupnost, pojdite v neuspeh. Pojdite – na mojo besedo. In zgodi se čudež obilice. Iz brezupnosti nastane polnost in izpolnjenost.

Današnji evangelij je evangelij tolažbe. Kako pogosto je težko živeti vero v vsakdanjem življenju. Izkušnja brezupnosti nas poniža, zaradi nje obupamo ali pa zapademo bojazni. Čutimo, da se izgublamo v malenkostnih prepirih, sporih in čenčah in s tem zapravljamo naš čas, namesto da bi se ukvarjali s stvarmi, od katerih je odvisno naše življenje.

In ravno tu se nahaja Jezusovo povabilo. Jezus pravi: ni odvisno od vas, odvisno je od vaših misli in prepričanj! Odvisno je od tega, če povabite Vstalega v vaše življenje. Tega vam ni potrebno storiti. To vam podarjam – nepričakovano, nezasluženo, brezplačno. V umetnosti ne obstaja velikonočna slika, ki bi prikazovala Vstalega brez ran. Nam to morda želi pokazati, da Velika noč razsvetli vse rane? Bolečin in ran se ne da enostavno "odstraniti" (neuspehov našega življenja se ne da enostavno ignorirati), vendar pa z velikonočno skrivnostjo zasvetijo in dobijo novo dimenzijo. Kristus nas vabi, da je Velika noč vseskozi prisotna v našem življenju. On nas obdari s svojo prisotnostjo, ki nas krepi in nam daje moč. "Vzemite in jejte!"

(nemški original Wilhelma Benninga)